

Uur blauw

Een moment van totaal esthetisch geluk. Hoe vaak maak je dat nou mee? Eerst was er al die fiets geweest. Die lag daar gewoon midden op Bisschop Zwijsenstraat om 4:45 u. in de ochtend. Verlaten, verloren. Het achterwiel draaide nog. Helemaal alleen op wat overdag een drukke doorgaande weg is. Nu uitgestorven en stil. Op het ratelen van dat draaiende wiel na, verstrooid in merelzang. Geen mens in de buurt. De rest was al een beetje vooruit gefietst. Vrolijke stemmen die tegen het plafond van het nog koude uur blauw weerkaatsten. Het uur waarin de nog onzichtbare zon over de randen van de horizon likt en de hemelkoepel in waasazuur oplicht. Licht daar ineens die fiets. Houd je toch ook geen rekening mee. Een betere dan de mijne, met versnellingen – zie ik zo in een blik. ‘Hé he,’ Guus slingert op zijn fiets rakelings achter me door. Hij heeft een stel stokbroden onder zijn arm. ‘Met de groeten van de broodfabriek.’ Daar is ie net, benen vooruit, door een openstaande deur binnengefietst. Voor hetzelfde geld krijg je er een pak rammel. Wij reden maar door. Je weet het niet. Idioot die van Loenen. Maar hij heeft er zich weer – als altijd de mooiprater – uitgeluld. Zelfs nog vier broden meegekregen. Bij het passeren laten ze een heel klein vers broodspootje na.

Heerlijk.

Ik kijk nog een keer rond naar dat ronddraaiende wiel dat nu langzaam tot stilstand komt en raap dan de alleen gelaten fiets op van het asfalt en mijn eigen fiets leg ik er terug voor in de plaats. Geen afscheid. Ik houd het kort. Het was eigen-

lijk al langer uit met mijn oude fiets.

Het is tien voor vijf op een meiochtend in Tilburg. Zo mooi. Ik krijg het er bijna te kwaad van. Beter wordt het niet.

Ik haal de rest met mijn nieuwe fiets in. Met zijn allen rijden we nu verder op huis aan in een uitgestrekte sliert van acht slingerende fietsen, verspreid over een afstand van honderd meter. Verder en verder in het hart van de koele meiochtend. Lachend, kwetterend, uitgelaten. Vermoeid, een beetje, natuurlijk dronken en wat al niet meer, maar ook knap, zo mooi in dat blauwe strooilicht. Over de Schouwburggring, Noordhoekstraat, richting de Gasthuisring. De lucht is vol heerlijke lente ochtendgeuren. Doorsneden door die merkwaardige zeepgeuren van de geur- en smaakfabriek IFF in Tilburg Noord. Maar nu – voor eens – klopt het allemaal.

Ed, rijdt voorop, brede glimlach op zijn gezicht. Verliefd, blij, vrolijk, whatever. Zet ie ineens zijn fiets tegen een hoge muur. Gene zijde van de hoogommuurde tuin achter de auto accessoireszaak ‘de Tijger’, hoek Gasthuisring en de Lochtstraat. Een witte Sering van een meter of

zeven hoog staat daarachter in bloei. Gevangen door die ongeveer drieëneenhalve meter strenge, hoge muren. Staand – nou ja, waggelend – op het zadel van zijn fiets kan Ed net de bovenkant van de muur met zijn handen grijpen, ingemetselde glasscherven en al. In één zwaai lanceert hij zijn been over de rand. Lopend over de bolle rand van de muur bereikt hij balancerend de Sering en klimt in de takken. De bedwelmende zoete geur maakt nog blijer. Wat mankeren we toch? Krijgt er dadelijk iemand ezelsoren, een staart en hoeven? Ed gooit bossen bloeiende seringentakken naar beneden. We hebben er armen vol van. In zijn ijver raakt hij een beetje uit balans en valt achterover: bof! zo bij die mensen in de tuin. ‘Alles goed Ed?’

‘Ja, niks aan de hand.’ Een tijdje horen we niks dan een hoop en gekraak. ‘Ik kan er niet meer uit!’

Tja, wat doe je dan? Wij durfden er ook niet op, op die muur. Als we er al bij hadden gekund. Levensgevaarlijk. Mmmm. En het stokbrood begon ook koud te worden, en het werd al maar lichter, waardoor de magie van uur blauw langzaam teloor gaat. We kijken elkaar eens aan. Zo jong worden we nooit meer. De hond van de autozaak slaat aan. Niet ernstig. Kennelijk zat die vast in een hok. Nou ja, en we konden ook helemaal niks doen en hebben hem Ed dan maar achtergelaten. Zoals we elkaar binnenkort allemaal achter zouden moeten laten. (Nog wel eventjes aangebeld bij de autozaak om zijn hechtenis niet te lang te laten duren). En toen met armenvol sering en ergens naar een huis, een bed, aan de randen van jong en mooi. Nee, beter dan zo zou het nooit meer worden... En toch deed het dat. Ach, gelukkig *zijn* is, als je het echt doordenkt, niet mogelijk, maar om je gelukkig te *voelen* heb je niet meer nodig dan een heel klein beetje aanleg.

© Wim Voermans 2009